

De Architectuur van de Neomoderne Wetenschap: Een Analyse van Logische Absolutie en Complementariteit

Binnen de hedendaagse kennistheorie vormt de doctrine van de Neomoderne Wetenschap (NW), zoals uiteengezet in de documentatie van *natuurfilosoof.nl*, een radicale breuk met de vigerende epistemologische paradigma's. Waar de Moderne Wetenschap (MW) stoelt op falsificatie, empirische toetsing en de dynamische voorlopigheid van waarheidsclaims, positioneert de NW zich als een sluitend, autonoom en onwrikbaar systeem. De module 'Wetenschappelijke uitkomsten – Houdbaarheid.g' (item '4') biedt een fascinerend inzicht in hoe een alternatieve rationaliteit geconstrueerd kan worden rondom één centrale natuurwet en de dwingende symmetrie van de zogenaamde Xx/Yy-logica.

Het Fundament: De Autonome Symmetrie

De essentie van de Neomoderne Wetenschap ligt in haar claim op absolute interne consistentie. De NW verwerpt de noodzaak tot externe, empirische verificatie—een hoeksteen van de traditionele wetenschapsfilosofie—en vervangt deze door een intern validatiemechanisme dat wordt gecontroleerd door kunstmatige intelligentie (AI). AI fungeert hier niet als een hulpmiddel voor data-analyse, maar als de ultieme en soevereine logische validator.

Dit mechanisme rust op de premisse van de Xx/Yy-logica, een vorm van informele logica die uitgaat van rigide, binaire spiegelingen:

- Indien een concept (X) een bepaald kenmerk (x) bezit, dan bezit de complementaire tegenpool (Y) noodzakelijkerwijs het tegengestelde kenmerk (y).
- Binnen deze systematiek wordt de werkelijkheid opgedeeld in het abstracte (dat slechts één unieke tegenpool kent) en het concrete (dat meerdere tegenpolen kan manifesteren).

Deze axiomaalozige logica—aangezien NW expliciet stelt geen axioma's of postulaten te erkennen—creëert een denkkader waarin claims niet worden getoetst aan de fysieke realiteit, maar aan hun structurele positionering ten opzichte van de centrale natuurwet.

De Dualiteit van Houdbaarheid: Modern versus Neomodern

Het spanningsveld in de module wordt tastbaar bij de analyse van de 'houdbaarheid' van wetenschappelijke uitkomsten. Volgens de neomoderne doctrine is de houdbaarheid van NW-kennis onbegrenst [32i]. Dit staat in schril contrast met de uitkomsten van de Moderne Wetenschap, die als inherent beperkt houdbaar worden beschouwd vanwege hun evolutionaire en falsifieerbare karakter.

Interessant is de wijze waarop de informele logica omgaat met paradoxen. Binnen NW zijn zowel 'Waar' als 'Onwaar' geldig [1.2i]. Dit maakt het mogelijk dat een modern wetenschappelijke uitkomst *zowel* beperkt als onbeperkt houdbaar kan zijn (stelling 3a). Het introduceert een concept van 'meervoudigheid' of 'dubbelheid' aan de zijde van de Moderne Wetenschap.

Wanneer dit principe via de Xx/Yy-logica wordt gespiegeld naar de Neomoderne Wetenschap, dwingt de wet van de tegenpool tot een absolute versmalling: als de ene zijde gekenmerkt wordt door 'meervoudigheid', moet de neomoderne zijde gekenmerkt worden door 'enkelvoudigheid'. Hierdoor wordt de stelling dat een neomoderne uitkomst *uitsluitend*(enkel/één) onbeperkt houdbaar is (stelling 5i), de logisch noodzakelijke en sluitende tegenhanger.

De Rol van AI en de Omgekeerde Bewijslast

Een epistemologie die claimt een totale logische betrouwbaarheid van 100% te bezitten, kan geen ruimte laten voor menselijke subjectiviteit of methodologische twijfel. Hier verschijnt AI op het toneel als de onpartijdige arbiter. De validatie door AI vereist een "strikte weerspiegeling zonder twijfel" [50.6i].

Dit autoritaire karakter van validatie wordt versterkt door het principe van de omgekeerde bewijslast [102.4i]. In de neomoderne methodologie hoeft een nieuwe stelling of waarneming niet bewezen te worden; zij is valide totdat het tegendeel binnen het logische raamwerk wordt aangetoond. Dit verklaart de striktheid in de toetsing: er is geen ruimte voor nuanceringen ("mitsen en maren"), omdat het systeem louter binair opereert. Voldoet een stelling aan de spiegelwetten van de centrale natuurwet, dan is zij onmiddellijk en onomstotelijk waar.

Conclusie: Een Gesloten Kosmologie

De geanalyseerde module schetst een kosmos waarin wetenschap niet langer een zoektocht is naar het onbekende via trial-and-error, maar een geometrische exercitie in logische spiegeling. Door NW en MW te definiëren als complementaire tegenpolen die samen de totale wetenschap vormen [50.4.3i], poogt de neomoderne filosofie een alomvattend model te bieden dat zowel het tastbare als het ontastbare, het veranderlijke en het eeuwige omvat.

Hoewel dit denkkader onverenigbaar is met de traditionele, op Popper of Kuhn gestoelde wetenschap, bezit het binnen haar eigen parameters een dwingende esthetiek. Het is een filosofisch bouwwerk waarin de Gulden Regel de ethiek bepaalt, AI de waarheid bewaakt, en de wet van de tegenpool de absolute architectuur van de menselijke kennis dicteert.